



www.jollibread.com

© Del text: 2002, Jordi Sierra i Fabra

© De les il·lustracions: 2005, Marta Balaguer Julià

© De la traducció: 2005, Pere Martí i Bertran

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Frederic Mompou, 11 (Vila Olímpica)

08005 Barcelona

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-11-4

Dipòsit legal: M-39.177-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: maig de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'extraordinari Fèlix Felic

Jordi Sierra i Fabra

Il·lustracions de Marta Balaguer

jollibre

Escena primera

De com va arribar a la casa núm. 9
del carrer de l'Alegria l'inefable senyor
Fèlix Feliç

Així que va girar la cantonada i va entrar al carrer, l'home es va aturar, va alçar el cap i va llegir el rètol en veu alta:

–Carrer de l'Alegria.

Li va agradar. Un carrer anomenat *Alegria* havia de ser diferent per força, i els veïns, una gent magnífica. Quan vius al carrer del General Matatathom, i saps que aquest senyor va fer una escabetxada en qualsevol guerra estúpida, se't comença a regirar l'estómac. I al carrer del Pi, de ben segur que tota la mainada hi devia veure el fantasma del Tres Catorze Setze pertot arreu. Cada carrer té el seu misteri.

Però el carrer de l'Alegria...

L'home va contemplar el lloc: ni millor ni pitjor que altres. Un simple carrer: petit, agradable, amb cases velles, botigues, gent. Les cases eren de colors i alçades de tota mena, amb finestres i balcons, terrats i antenes.

6

L'home va deixar les dues maletes a terra i va somriure tot respirant fondo. No era ni gaire alt ni gaire baix; tenia el cap guarnit amb una bona mata de cabells i un rostre afable; els ulls, perspicaços, i la comisura dels llavis corbada cap amunt, com si somrigués sempre. Duia una roba còmoda.

–Bé, a veure què hi ha per aquí –va sospirar abans de tornar a emprendre la marxa.

Va agafar les maletes i es va ficar carrer endins, sense que ningú no li dediqués cap mena d'atenció. Va seguir caminant per la

vorera a poc a poc, observant cada portal. Un ventet silencios embolcallava els seus moviments. Va deixar enrere una casa abandonada, una altra de planta única on no se sentia cap mena de soroll, una nova de trınca amb un rètol a la porta que deixava ben clar que era un edifici d'oficines fred i impersonal. L'edifici següent era un cinema. L'home va eixamplar el somriure. Un cinema en un carrer, per molt que fos vell com el que tenia al davant, era un signe de felicitat. Encara podia recordar totes aquelles pel·lícules que el van fer créixer i li van fer passar estones tan fabuloses.

La casa amb el número 9 en un angle del portal va fer que s'aturés.

Era una de les cases més notables del carrer: un edifici alt, relativament modern, de planta noble, façana neta i de color vermellós, persianes verdes a les finestres i als bal-

cons, que tenien baranes blanques. La porta d'entrada era de vidre.

L'home va posar la mà en una de les parets i va aclucar els ulls.

Es va concentrar.

8 A poc a poc, però sense interrupció, totes les vibracions de l'edifici va semblar que es concentraven en aquell punt i que passaven a través de la seva mà fins a arribar-li al cor, al cervell, a l'ànima.



L'home se'n va amarrar.

I es va estremir.

Van transcórrer alguns segons: vint, trenta, gairebé un minut.

Fins que l'home va tornar a obrir els ulls.

Aleshores, va apartar la mà, va alçar el cap, va mirar l'edifici de dalt a baix, amb una certa pena, va sospirar una altra vegada, va recuperar el somriure, va agafar les maletes, va obrir aquella porta de vidre i va entrar a l'edifici.

Escena segona

De com l'home es va instal·lar a l'àtic
de l'edifici núm. 9 del carrer de l'Alegria
i va dir que es deia Fèlix Feliç

No va pas haver de cridar la senyora Portera. Una dona menuda, celluda, d'expressió esquerpa, li va barrar el pas abans d'arribar a mig vestíbul. Com a bona guardiana de la pau dels seus veïns, se li va plantar al davant, amb els braços plegats, repassant-lo de dalt a baix, tot i que el nouvingut somreia i semblava inofensiu. Es va fixar en les dues maletes. 11

–Si ve a vendre alguna cosa, ja pot tocar el dos –li va dir amb ben poca simpatia–. Aquí no comprem res de res.

–No sóc cap venedor –va contestar l'home amb veu pausada.

–Què vol, doncs?

–Busco un pis per instal·lar-m’hi, bona dona.

12 A la senyora Portera, mai ningú no li havia dit *bona dona*. Va arrufar les celles i va mirar fit a fit el visitant. En va sospitar de seguida. No era pas la senyora Portera perquè sí, sinó perquè la seva feina era desconfiar de tothom. Hi havia molts bergants per aquests mons de Déu. I aquell home... Què volia amb aquell somriure? La gent no somreia pas per no res! La gent, en general, era antipàtica. Les persones caminaven pel carrer amb cara de males puces...

O sigui, que es va posar a la defensiva.

–Un pis? –va repetir secament–. Busca un pis?

–Això mateix –va corroborar l’home sense perdre ni un bri d’amabilitat–. Necessito un lloc per viure, i m’han agradat tant la casa com el carrer.

–Doncs ja és casualitat –va parpellejar la senyora Portera–: ahir mateix en va quedar un de buit, a l'àtic.

I ho era, perquè ningú no s'havia mogut de l'edifici en els darrers anys. Fins el dia abans. Havia estat una sortida precipitada.

–I és buit el pis?

13

–Sí.

–Que el podria ocupar immediatament?

Per què continuava somrient? La senyora Portera es va sentir encara més inquieta. I si era algun lladre famós? O un terrorista? El primer que la gent en preguntava, d'un pis, era el preu, fos per comprar-lo, fos per llogar-lo; no demanava si el podia ocupar tot seguit.

–És més aviat car –va deixar anar gairebé amb sadisme.

–Oh, no hi fa res. Estic segur que podrem arribar a un acord –va eixamplar el somriure l'home.

–Molt car –va insistir-hi la dona.

–D’acord –es va rendir el visitant, però sense deixar de somriure–. Quant val el lloguer?

–Mil euros.

–Ah.

14 –I mil més de garantia.

–Ah.

–A l’avançada.

L’home no es va immutar. Ni tan sols va regatejar o va fer un gest esquiú. Es va ficar una mà a la butxaca de l’americana i en va treure la xifra exacta que li demanava la dona. Exactament la mateixa, com si ja la tingués a punt o fos tot el seu capital o en sabés el preu per endavant. Va lliurar el feix de bitllets a la senyora Portera, que no va tenir altre remei que agafar-lo, entre sorpresa i atordida.

Tot allò no era lògic.

–Signaré els papers així que me’ls pugin. Me’n pot donar les claus? –va preguntar el nou llogater de l’immoble.

–Pe... pe... però... –La dona va intentar buscar algun argument que li permetés de seguir fent la guitza. No en va trobar cap.

L’amo volia llogar el pis, i allí, davant seu, de la manera més impensada, havia aparegut algú disposat a fer-ho. I pagant trinco-trinco sense cap problema.

Es va mirar els diners que tenia a les mans. Es va mirar l’home. D’estrany, sí que n’era.

–Que no el vol veure abans? –hi va insistir la dona–. Podria ser que no li agradés.

–No cal. M’agradarà –va afirmar amb bon ànim.

Aquell somriure...

La senyora Portera estava convençuda que allà hi havia gat amagat. A veure si tindrien algun disgust!

–Ecolti –ja no va poder més–, de què riu?

–Sóc feliç –va dir amb naturalitat l’home.

Va estar a punt de dir-li que «ningú no era feliç», però va callar. Potser era ximple. Això mateix. Es devia haver escapat del manicomi.

16 La seva feina era tenir cura de la porteria, de l’escala, de la pau i la seguretat dels veïns, però res més. A més, ella ja havia llogat el pis de l’àtic. L’amo ja s’encarregaria de la resta si aquell senyor es passava de la ratlla. Oi quin un, l’amo. Una fera ferotge.



La senyora Portera es va girar, va entrar a la porteria, va deixar els diners al damunt d'una taula i va tornar a sortir amb les claus del pis. Les va allargar al veí nou. L'home les va recollir i es va ajupir altra vegada per agafar les maletes tot dient:

– Moltes gràcies, ha estat molt amable.

17

La senyora Portera era conscient que d'amable, allò que se'n diu amable, no ho havia estat gens ni mica.

Es va quedar palplantada, mirant com el nouvingut es dirigia cap a l'ascensor. Aleshores, qui va somriure amb mala intenció i crueltat va ser ella. Les dues maletes semblaven més aviat pesades.

L'home es va aturar davant la porta de l'ascensor. El rètol de «NO FUNCIONA», més que un avís, semblava un crit, una burla, un...

I acabava de llogar un pis de l'àtic, l'últim pis.

La senyora Portera va esperar veure-li el canvi de tarannà, d'ànim, de... tot. I també sentir-lo cridar, veure-li la mala cara, potser clavar una guitza i tot a la porta de l'ascensor com a signe de ràbia...

18 Però l'home no va fer res de tot el que ella preveia.

Res de res.

Ni va canviar de tarannà, ni va cridar, ni va fer mala cara, ni encara menys va clavar una guitza a la porta. Ni tan sols no el va sentir remugar.

Amb el somriure perenne als llavis, va començar a pujar les escales a peu.

Les sospites de la senyora Portera es van confirmar del tot: TOTHOM s'enfadava quan l'ascensor no funcionava, i encara més la gent que vivia als pisos superiors, sobretot si anaven carregats de maletes. O sigui que aquell home no era pas que fos rar raríssim,



NO FUNCIONA

sinó que havia d'amagar alguna cosa. Va ar-
rufar les celles, disposada a estar sempre a
l'aguait des d'aleshores.

L'home estava a punt de desaparèixer de
la seva vista, engolit pel primer tram de l'es-
cala.

20 –Perdoni: com es diu vostè? –va reaccio-
nar tot d'una, conscient que havia oblidat
un requisit tan important.

I el nou llogater, aturant-se amb l'amabi-
litat que el caracteritzava, tot i el pes i l'as-
censió que tenia al davant, li va contestar
amigable i educat:

–Em dic Feliç, Fèlix Feliç.

I dit això va continuar pujant alegrement
les escales.

Ja devia ser al segon o al tercer pis quan,
fins i tot, va començar a xiular.